

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

**Bruxelles, 21 octombrie 2020
(OR. en)**

**2020/0160 (COD)
LEX 2024**

**PE-CONS 31/1/20
REV 1**

**TRANS 371
UK 30
PREP-BXT 14
CODEC 699**

**DECIZIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
DE ÎMPUTERNICIRE A FRANȚEI SĂ NEGOCIEZE, SĂ SEMNEZE ȘI SĂ ÎNCHEIE
UN ACORD INTERNAȚIONAL DE COMPLETARE A TRATATULUI
DINTRE FRANȚA ȘI REGATUL UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD
PRIVIND CONSTRUIREA ȘI EXPLOATAREA DE CĂTRE CONCESIONARI PRIVAȚI
A UNEI LEGĂTURI FIXE PE SUB CANALUL MÂNECII**

DECIZIA (UE) 2020/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 21 octombrie 2020

**de împuternicire a Franței să negocieze, să semneze și să încheie
un acord internațional de completare a Tratatului
dintre Franța și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord
privind construirea și exploatarea de către concesionari privați
a unei legături fixe pe sub Canalul Mânecii**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 91,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară²,

¹ Avizul din 16 septembrie 2020 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

² Poziția Parlamentului European din 8 octombrie 2020 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 octombrie 2020.

întrucât:

- (1) Tratatul dintre Franța și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord privind construirea și exploatarea de către concesionari privați a unei legături fixe pe sub Canalul Mânecii, semnat la Canterbury la 12 februarie 1986 (denumit în continuare „Tratatul de la Canterbury”) a instituit o comisie interguvernamentală pentru supravegherea tuturor aspectelor referitoare la construirea și exploatarea legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii (denumită în continuare „comisia interguvernamentală”).
- (2) Până la încheierea perioadei de tranziție prevăzută în Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice¹ (denumită în continuare „perioada de tranziție”), comisia interguvernamentală este un organism căruia mai multe state membre i-au încredințat îndeplinirea sarcinilor legate de siguranța feroviară în ceea ce privește legătura fixă pe sub Canalul Mânecii. Prin urmare, în această privință, comisia interguvernamentală este autoritatea națională de siguranță în sensul Directivei (UE) 2016/798 a Parlamentului European și a Consiliului². În această calitate, comisia interguvernamentală aplică dispozițiile dreptului Uniunii care sunt relevante pentru siguranța sistemului feroviar și, în temeiul Directivei (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului³, pentru interoperabilitatea sistemului feroviar.

¹ JO L 29, 31.1.2020, p. 7.

² Directiva (UE) 2016/798 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind siguranța feroviară (JO L 138, 26.5.2016, p. 102).

³ Directiva (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind interoperabilitatea sistemului feroviar în Uniunea Europeană (JO L 138, 26.5.2016, p. 44).

- (3) La încheierea perioadei de tranziție comisia interguvernamentală va deveni un organism instituit printr-un acord internațional între un stat membru, și anume Franța, și o țară terță, și anume Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (denumit în continuare „Regatul Unit”). Mai mult, cu excepția cazului în care se prevede altfel într-un acord internațional care este obligatoriu pentru Regatul Unit, dreptul Uniunii nu se va mai aplica acelei părți a legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii care se află sub jurisdicția Regatului Unit.
- (4) Un acord internațional cu o țară terță privind aplicarea normelor de siguranță și de interoperabilitate feroviară în situații transfrontaliere poate afecta o zonă reglementată în mare măsură de dreptul Uniunii și în special de Regulamentul (UE) 2016/796 al Parlamentului European și al Consiliului¹ și de Directivele (UE) 2016/797 și (UE) 2016/798. Prin urmare, orice astfel de acord este de competență externă exclusivă a Uniunii. Statele membre pot negocia sau încheia un astfel de acord numai dacă sunt împuternicite în acest scop de către Uniune, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Din cauza interacțiunii cu legislația existentă a Uniunii, este de asemenea necesar ca această împuternicire să fie acordată de legiuitorul Uniunii în conformitate cu procedura legislativă menționată la articolul 91 din TFUE.

¹ Regulamentul (UE) 2016/796 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Căile Ferate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 881/2004 (JO L 138, 26.5.2016, p. 1).

- (5) Printr-o scrisoare din data de 16 iulie 2020, Franța a solicitat o împuternicire din partea Uniunii pentru a negocia și a încheia cu Regatul Unit un acord internațional în vederea completării Tratatului de la Canterbury.
- (6) Pentru a se asigura exploatarea sigură și eficientă a legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii, este oportun să se mențină comisia interguvernamentală drept unica autoritate de siguranță responsabilă pentru întreaga infrastructură a acestei legături fixe. Având în vedere poziția specială a legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii, ca legătură feroviară care implică o structură de geniu civil unitară și complexă, situată parțial pe teritoriul Franței și parțial pe teritoriul unei țări terțe, este oportun ca Franța să fie împuternicită să negocieze, să semneze și să încheie un acord internațional cu Regatul Unit referitor la aplicarea normelor de siguranță feroviară ale Uniunii în cazul legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii, pentru a se menține un regim de siguranță unificat, sub rezerva anumitor condiții.
- (7) Comisia interguvernamentală este în măsură să îndeplinească rolul de autoritate națională de siguranță responsabilă pentru partea legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii care se află sub jurisdicția Franței, cu condiția ca Directiva (UE) 2016/798 să fie modificată și ca anumite condiții să fie îndeplinite.

- (8) Comisia interguvernamentală ar trebui să aplice aceleași norme pe întregul parcurs al legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii. Respectivul norme ar trebui să fie dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii, în special Regulamentul (UE) 2016/796 și Directivele (UE) 2016/797 și (UE) 2016/798, astfel cum au fost modificate sau înlocuite, precum și actele adoptate în temeiul respectivelor acte juridice.
- (9) În conformitate cu Tratatul de la Canterbury, diferendele dintre Franța și Regatul Unit cu privire la interpretarea sau la aplicarea respectivului tratat sunt soluționate de o instanță de arbitraj. Atunci când în cadrul unor astfel de diferende se ridică întrebări legate de interpretarea dreptului Uniunii, pentru a se asigura aplicarea corectă a dreptului Uniunii, instanța de arbitraj ar trebui să solicite Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”) să pronunțe o decizie preliminară cu privire la întrebările în cauză și ar trebui să respecte decizia acesteia.
- (10) Este necesar să se stabilească norme specifice referitoare la punerea în aplicare a dreptului Uniunii în ceea ce privește partea legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii care se află sub jurisdicția Franței, pentru a se asigura faptul că dreptul Uniunii este pus în aplicare în mod corect în orice moment și că Comisia poate supraveghea aplicarea acestuia, sub controlul Curții de Justiție, inclusiv în situații de urgență sau în cazul în care comisia interguvernamentală nu respectă o decizie a instanței de arbitraj. În acest scop, Franța ar trebui să își păstreze dreptul de a acționa unilateral, atunci când este necesar, pentru a asigura aplicarea deplină, corectă și rapidă a dreptului Uniunii pe partea legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii care se află sub jurisdicția sa.

- (11) Pentru a se asigura protecția jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, instanțele cărora li se aplică articolul 19 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) ar trebui să fie competente în mod exclusiv în ceea ce privește cererile depuse de concesionarii și de utilizatorii legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii împotriva deciziilor comisiei interguvernamentale.
- (12) Elementele descrise în considerentele (8)-(11) ar trebui să se reflecte în acordurile internaționale încheiate între Franța și Regatul Unit în ceea ce privește legătura fixă pe sub Canalul Mânecii. Respectivile acorduri internaționale ar trebui să fie compatibile din toate punctele de vedere cu dreptul Uniunii,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Prezenta decizie stabilește condițiile în temeiul cărora Franța este împuternicită să negocieze, să semneze și să încheie un acord internațional (denumit în continuare „acordul de completare”) cu Regatul Unit de completare a Tratatului dintre Franța și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord privind construirea și exploatarea de către concesionari privați a unei legături fixe pe sub Canalul Mânecii (denumit în continuare „Tratatul de la Canterbury”) în ceea ce privește aplicarea normelor de siguranță feroviară în cadrul legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii.

Un astfel de acord internațional intră în vigoare după încheierea perioadei de tranziție prevăzută în Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și respectă următoarele condiții:

- (a) pentru a menține un regim de siguranță unificat la nivelul întregii legături fixe pe sub Canalul Mânecii, comisia interguvernamentală asigură aplicarea, în ceea ce privește legătura fixă pe sub Canalul Mânecii, a dispozițiilor dreptului Uniunii, astfel cum au fost interpretate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”), care sunt relevante pentru sarcinile autorităților naționale de siguranță în sensul articolului 3 punctul 7 din Directiva (UE) 2016/798 și în special al Regulamentului (UE) 2016/796 și al Directivelor (UE) 2016/797 și (UE) 2016/798, astfel cum au fost modificate sau înlocuite, precum și al actelor adoptate în temeiul respectivelor acte juridice;

- (b) atunci când în cadrul unui diferend supus arbitrajului în conformitate cu articolul 19 din Tratatul de la Canterbury se ridică o întrebare legată de interpretarea dreptului Uniunii, instanța de arbitraj nu are competența de a decide cu privire la o astfel de chestiune. În acest caz, instanța de arbitraj solicită Curții de Justiție să pronunțe o decizie preliminară cu privire la întrebarea în cauză. Decizia preliminară a Curții de Justiție este obligatorie pentru instanța de arbitraj;
- (c) atunci când este necesar, în special în situații de urgență sau în cazul nerespectării de către comisia interguvernamentală a unei decizii a instanței de arbitraj, Franța își păstrează dreptul de a acționa în mod unilateral pentru a asigura aplicarea deplină, corectă și rapidă a dreptului Uniunii pe partea legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii care se află sub jurisdicția sa;
- (d) instanțele cărora li se aplică articolul 19 alineatul (1) din TUE sunt competente în mod exclusiv pentru a decide cu privire la contestațiile formulate de concesionarii și de utilizatorii legăturii fixe pe sub Canalul Mânecii împotriva deciziilor luate de comisia interguvernamentală în calitatea sa de autoritate națională de siguranță în sensul articolului 3 punctul 7 din Directiva (UE) 2016/798;
- (e) trebuie să fie compatibil din toate punctele de vedere cu dreptul Uniunii.

Articolul 2

Franța informează periodic Comisia cu privire la negocierile cu Regatul Unit privind acordul de completare și, atunci când este cazul, invită Comisia să participe la negocieri în calitate de observator.

După încheierea negocierilor, Franța transmite Comisiei proiectul acordului de completare rezultat. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul în această privință.

În termen de o lună de la primirea proiectului acordului de completare, Comisia decide dacă condițiile prevăzute la articolul 1 din prezenta decizie sunt îndeplinite. În cazul în care Comisia decide că sunt îndeplinite, Franța poate semna și încheia acordul de completare.

Franța transmite Comisiei o copie a acordului de completare în termen de o lună de la intrarea acestuia în vigoare, sau, în cazul în care acordul de completare urmează să fie aplicat cu titlu provizoriu, în termen de o lună de la începerea aplicării sale cu titlu provizoriu.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează Republicii Franceze.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European

Președintele

Pentru Consiliu

Președintele